

ZONDAG 32

De noodzaak der goede werken

Psalm 19:6 en 7

Lezen: Colossenzen 3

Psalm 34:5,6 en 7

Psalm 101:1 en 2

Psalm 143:10

Geliefden, wij willen thans het Woord des Heeren aan u prediken uit Zondag 32 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 86 en 87 met de antwoorden.

Vraag 86: Aangezien wij uit onze ellendigheid, zonder enige verdienste onzerzijds, alleen uit genade, door Christus verlost zijn, waarom moeten wij dan nog goede werken doen?

Antwoord: Daarom, dat Christus, nadat Hij ons met Zijn bloed gekocht en vrijgemaakt heeft, ons ook door Zijn Heiligen Geest tot Zijn evenbeeld vernieuwt, opdat wij ons met ons ganse leven Gode dankbaar voor Zijn weldaden bewijzen, en Hij door ons geprezen worde. Daarna ook, dat elk bij zichzelf van zijn geloof uit de vruchten verzekerd zij, en dat door onzen Godzaligen wandel onze naasten ook voor Christus gewonnen worden.

Vraag 87: Kunnen dan die niet zalig worden, die, in hun goddeloos ondankbaar leven voortvarende, zich tot God niet bekeren?

Antwoord: In generlei wijze; want de Schrift zegt, dat geen onkuise, afgodendienaar, echtbreker, dief, geldgierige, dronkaard, lasteraar, noch rover, noch dergelijke, het rijk Gods beërven zal.

Het gaat in deze zondagsafdeling dus over de noodzaak der goede werken. Die goede werken die moeten gedaan worden:

1. Om God
2. Om onszelf
3. Om onze naaste

Er zijn mensen die zeggen: hier kunnen we de catechismus wel afsluiten, hier moet de catechismus eigenlijk maar eindigen. We hebben nu gehoord in de voorgaande zondagsafdeling van de arme zondaar en van de rijke Christus en wat is er eigenlijk nog meer te horen? Waarom moeten we nu nog verder praten? Dat is historisch wel te verklaren. Immers er is een tijd geweest en daar hebben ook de opstellers van de catechismus terdege tegen moeten strijden, dat juist dat eerste en dat tweede stuk van onze catechismus, namelijk de kennis der ellende en ook de verlossing door Christus Jezus nauwelijks meer ter sprake kwam. Men had alles gezet op de goede werken, op de dankbaarheid, op het menselijk doen voor God.

De mens wist niet meer dat hij zó verloren was voor God dat hij gered moest worden. Hij wist ook niet meer dat die redding alleen plaats had door de genade van God in het offer van Jezus Christus, aan zondaren geopenbaard. De dankbaarheid was in die dagen puur mensenwerk geworden. Het zwaartepunt lag bij doen en laten. Hoogstens kende men Christus nog een plaats toe als een navolgenswaardig voorbeeld. Evenals de dagen waarin wij

nu leven, waarin brede stromen van ons volk, die nog prijs stellen op de naam van christen, niet meer weten wil van de totale verdorvenheid van de mens, waar men de leer van de verlossing door Jezus Christus gereduceerd heeft tot een slap aftreksel van het bijbels gegeven, zodat Christus niet meer is dan ten hoogste een navolgenswaardig voorbeeld.

Verder wordt niet meer gedacht en gesproken over de verzoening door Hem teweeg gebracht in de voldoening aan het recht van God. Men keurt het niet meer nodig, zelfs het Christendom onwaardig dat men leven zou uit de verdienste van een ander en men vindt het een harde theologie waarin men vasthoudt aan de voldoening van onze zonden door het bloed, door het lijden en door het sterven van de Heere Jezus Christus. In vele protestantse en roomse kerken is men weer terug gezonken in die slappe, lauwe theologie van de donkere middeleeuwen; als het nog theologie genoemd mag worden! Uit de reactie daarop is men in navolging van de reformatoren weer alle nadruk gaan leggen op de totale verdorvenheid van de mens en heeft men weer bij Geesteslicht gevonden de weg der verlossing door het kruis van Christus. Dat is een geweldige ontdekking geweest voor Luther en voor Calvijn en voor Zwingli en voor al de mensen die in de nacht van die menselijk theologie het licht niet meer konden zien. Alleen uit genade, niets uit ons maar al uit Hem, zo reist men naar Jeruzalem. Dat is een bijbelse waarheid. Maar we kunnen ook met die bijbelse waarheid eenzijdig worden. Een eenzijdigheid, die rampzalig kan worden.

Toen ik enkele jaren geleden een artikel las van een geachte professor in de theologie die inmiddels ontslapen is, waarin hij schreef, dat de dwalingen van grote groepen rechtse protestanten erger waren dan de dwalingen van de vrijzinnigheid, toen dacht ik niet zo vriendelijk over die professor. Maar ik moet toch steeds meer en meer bekennen, hoewel hij dan misschien op overdreven wijze gesproken heeft, dat er toch een kern van waarheid lag in zijn zeggen. Daar is bij ons soms een eenzijdigheid waarneembaar die het elan mist van de navolging van Christus, die rampzalige gevolgen heeft, in vele huizen en in vele harten. En dan denk ik in zonderheid aan deze gedachten, dat het Woord van God ons leert, dat de mens onbekwaam is tot enig goed en geneigd tot alle kwaad en dat wij daaruit distilleren dat een mens zich nu ook maar niet meer verplicht behoeft te rekenen om voor God te leven; zondag en maandag.

Wij hebben van die bijbelse openbaring van de waarheid vaak een rustbank gemaakt voor onze ongerechtigheid. Voor ons luie wereldse goddeloze vlees. En we zeggen, omdat de mens het niet kan, moet je het ook maar niet van hem eisen. Want de mens kan het toch niet. Wat heb je aan al dat aandringen? Wat heb je aan al dat oproepen? Wat heb je aan al dat betuigen in Gods naam, dat het zo niet goed gaat, als er tóch geen wonder in het leven van een mens gebeurt? Het baat hem dan toch allemaal niet.

Op deze wijze hebben we een ketterij binnen gehaald, die, minstens net zo gevaarlijk is, als de ketterij van de vrijzinnigheid, dat de mens zou kunnen en

willen geloven uit zichzelf. Ook dat is een dodelijke dwaling maar die andere dwaling, die ik zoëven noemde, die is minstens even erg. Getuige de levenshouding van velen, die ook onder ons "christenen" zeggen te zijn en te willen leven als christen. Het Woord van God is in de praktijk van veler leven uitgebannen, zodat velen van ons in de wereld waarin ze leven schier niet meer te onderscheiden zijn van de heidenen, van de socialisten en de communisten die de religie overboord gezet hebben. Nu moet u niet zeggen, dat is maar de buitenkant. Er wordt bijvoorbeeld steeds minder gebeden in de kantines op het werk. Ik hoor wel eens, dat er ook jonge mensen en ouderen onder ons voor en na het eten bijvoorbeeld, niet meer bidden.

Ik weet wel, dat is maar een symptoom, dat is maar één punt. Maar het zijn toch symptomen van een dieper liggende zaak. Het zijn symptomen van het niet meer willen wandelen als christenen, omdat men zodra men als christen wandelt, in de verdrukking komt. Als u denkt aan de verdrukking, dan moet u in deze dagen niet denken aan de gevangenis, aan de brandstapel en aan het schavot. Maar dat is dan toch ook wel een vorm van verdrukking, wanneer je om Christus' wil, om Zijn inzettingen te houden, gehoond wordt, smaad aangedaan wordt, achter gezet wordt, bespot wordt. Ook dat alles valt onder het Woord van Christus: Een iegelijk dan die Mij belijden zal voor de mensen, dien zal Ik ook belijden voor Mijn Vader, Die in de hemelen is. Maar zo wie Mij verloochend zal hebben voor de mensen, dien zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader, die in de hemelen is (Matth.10:32-33). Ik noem nu maar één punt, ik zou dat met vele kunnen uitbreiden. U weet zelf wel hoe uw leven is in uw gezin en op uw werk. Ik zeg, dat is een zeer gevaarlijke dwaling. Want zoals wij geroepen worden kennis te nemen van de Schrift, waarin ons betuigd wordt de verlossing die in Christus Jezus is, zo moeten we ook ernst maken met de goddelijke roeping waarmee Hij ons als christenen geroepen heeft. En het is geen excuus als u zegt, ja maar ik ben nog onbekeerd. Dacht u, dat God u daarmee ontsloeg van de eis te wandelen waardiglijk der roeping Gods?

Dacht u, al bent u onbekeerd, dat u niet geroepen bent om als christen te wandelen? Om Zijn naam te belijden, om Zijn lof te vertellen? Dacht u, dat uw zondig hart een excuus was voor de opdracht, die Christus u gaf? Nee, geliefden, het was beter dat ge met deze nood in het eenzame voor God kwam en dat ge zei: O God, nu ben ik een christen, zo ben ik geboren en daartoe ben ik gedoopt, daarvan heb ik belijdenis gedaan en zo behoorde ik te leven, maar Heere mijn hart is hard, mijn wil is verkeerd, mijn hartstochten neigen naar het boze, 'k heb meer lust in de zonden dan in uw dienst. O, God verlos me, bekeer me. Ik zeg, het was beter dat ge tot de Heere vluchtte om redding, dan dat ge er uzelf met zulk een goedkope redenering van afmaakte. Ook dat derde stuk van onze catechismus, het stuk der dankbaarheid gaat u allen aan, groot en klein, bekeerd en onbekeerd. Als de Heere aan de Sinai Zijn wet geeft, dan geeft Hij Zijn wet aan het ganse volk en dan zegt Hij, voordat Hij zegt wat Hij gebiedt: Ik ben de HEERE uw God Ik heb u uit Egypteland uit

het diensthuis uitgeleid. Daarom hoort naar Mij, dient geen goden nevens Mij. Tot wie zegt de Heere dat? Maakt de Heere enige uitzondering? Heeft Hij sommigen uitgezonderd van de geboden? God heeft recht op de dienst van Israël, want Hij heeft Israël verlost. Hij heeft Israël uit het diensthuis uitgeleid. Hij heeft Israël op weg gebracht naar Kanaän. Hij heeft plaats in het beloofde land voor Israël bereid. Als het merendeel van Israël daar toch niet zal aankomen, is dat niet omdat God Zijn belofte niet gehouden heeft, maar omdat Israël niet geloofd heeft de beloftenissen Gods die de Heere duidelijk aan Israël bekend gemaakt had. De dankbaarheid is, als zodanig, ook een wezenselement van de verlossing, behoort bij de verlossing.

't Is onmogelijk dat iemand zegt, ja, ik heb m'n ellende voor God leren kennen en ik heb iets van de verlossing ervaren die in Christus is, maar ja, het leven der dankbaarheid daar weet ik eigenlijk niets van. Dat is onmogelijk. Wie dat zegt, die is ook niet verlost. Wie dat zegt, die heeft nooit waarlijk voor God z'n ellende leren zien en belijden. Want verlossing en dankbaarheid gaan hand aan hand. Toen de Heere Abraham verlost, zei Hij: wandel voor Mijn aangezicht en zijt oprecht. Onmiddellijk nadat God Abraham geroepen heeft, heeft Hij hem ook deze boodschap gegeven: voor Zijn aangezicht te wandelen. Het leven der dankbaarheid, het dragen van vruchten, dat is noodzakelijk. Noodzakelijk, zeg ik, niet verdienstelijk, niet op roomse wijze of op verkeerd christelijke wijze, alsof wij de verlossing zouden moeten aanvullen met onze goede werken, zoals in de roomse kerk. Of dat onze goede werken voorwaarden zouden zijn om geloof of om genade van God te verkrijgen. Dit is een al te lichtzinnige dwaasheid, die de Schrift duidelijk veroordeelt. Maar al zijn de goede werken dan niet verdienstelijk, daarmee houdt de noodzakelijkheid van de goede werken niet op. Daarom ook, zegt de onderwijzer: Aangezien wij uit onze ellendigheid zonder enige verdienste onzerzijds, alleen uit genade, door Christus verlost zijn, waarom moeten wij dan nog goede werken doen?

't Is eigenaardig, dat, als de onderwijzer gaat spreken over de noodzaak van de goede werken, hij ons niet eerst een scala van allerlei wetten en verordeningen voorhoudt, maar hij bepaalt ons bij de onmetelijke weldaden van Gods genade. Hij stelt een schat van zegeningen voorop. Gij zijt verlost, God heeft u welgedaan en daarom zult ge nu voor God leven. Want uit God door God en tot God zijn alle dingen. Dat het uit God en door God is, dat hebben we in de voorgaande zondagsafdelingen gezien. Uit God is de zaligheid, wordt door Hem gewerkt, door Zijn Geest, om het offer van Christus naar het welbehagen des Vaders. Maar die derde schakel kan niet gemist worden. Als het dan uit God is, en door God, dan zullen Gods werken God ook loven. En dan zullen zijn gunstgenoten Hem zegenen.

Als het daar niet toe komt, is het in ons leven nog nooit uit God en door God geweest. Maar omgekeerd is het ook waar. Als er een werk van Gods genade in ons is gewerkt en Hij door Zijn Heilige Geest ons vernieuwd heeft naar het evenbeeld van Christus, dan is ons leven ook aangelegd op God. Dan is er

ook met de kennis van onze zonden, met de kennis van onze verlossing door Christus, een hartelijke begeerte in ons leven gekomen, om niet alleen naar sommige, maar naar al de geboden van God te leven, en Gode dankbaarheid voor al zijn weldaden te bewijzen.

Nu bestaat dat leven der dankbaarheid niet uit bepaalde extra's. Zodat je, als je een goede maand gehad hebt, eens een extra gift in de collectezak doet en als je humeur het toelaat eens even echt vriendelijk doet tegen die ander tegen wie je tevoren niet vriendelijk was. Nee, het leven der dankbaarheid, dat bestaat niet in het kennen van bepaalde hoogtepunten in ons leven, waar we uit een goeie bui wel eens wat voor de Heere en wel eens wat voor een ander doen. Zo staat het er niet.

Er staat: Aangezien het zo is, dat we nu alles gekregen hebben alleen om Christus' wil, dat we door het lijden en sterven van Christus van onze zonden ontheven zijn en ons een toegang gegeven is tot de troon van Gods genade en ons wacht de eeuwige erfenis in het vaderhuis, waarom moeten we dan nog goede werken doen? En dan staat er: Daarom dat Christus nadat Hij ons met Zijn bloed gekocht en vrij gemaakt heeft, ons ook door Zijn Heilige Geest tot Zijn evenbeeld vernieuwt, opdat we ons met ons ganse leven Gode dankbaar voor Zijn weldaden bewijzen. Let op, daar staat dus: opdat wij ons met ons ganse leven Gode dankbaar bewijzen, dus niet opdat wij met het ònze, maar opdat wij ons met ons gånse leven. De vraag gaat dus in het stuk der dankbaarheid niet over iets van ons.

Maar Hij vraagt òns. Het kan zijn, dat je geen rooie cent in de wereld hebt. 't Kan zijn dat je niemand uit zijn nood kan verlossen op maatschappelijk of financieel gebied, maar dan kan het toch zijn dat je hart overvloedig van dankbaarheid. Dat je offers brengen mag, die God aangenaam zijn. Want de Heere ziet het hart aan. Bij de heidenen wordt niet naar het hart gevraagd. Als je daar op gezette tijden je offertje maar voor de goden neerlegt, dan is het dik voor elkaar. Bij de roomse kerk, ik zeg niet dat men het theoretisch geheel ontkent, maar in de praktijk wordt niet naar het hart van de zondaar gevraagd. Er wordt alleen gevraagd, wat doe je. Kom je op z'n tijd in de kerk, neem je op z'n tijd deel aan de sacramenten, biecht je op z'n tijd je zonden? Daarmee is de kous af. Daarmee is het goed gemaakt. Maar alzo niet bij Christus. God ziet het hart aan.

En nog eens, al zouden we niets hebben om te geven waardoor de mensen konden zien dat we dankbaar waren, dan ziet God toch het hart aan. Het komt bij God in de eerste plaats op het hart aan. Omgekeerd, al zouden we duizenden geven, dan is dat geven op zichzelf niet kwaad, maar als we 't gaven met een van God vervreemd hart, leven we niet in de waarachtige dankbaarheid, leven we niet tot eer van God.

Die waarachtige dankbaarheid, die vloeit dus voort uit het gekocht zijn door Christus' bloed, en vrijgemaakt te zijn van de wereld en van de zonde. Wat God doet, dat is een zondaar van z'n zondewortel afsnijden en hem Christus inplanten. Hij is dan een nieuw schepsel. Die ziet God aan in gunst, in

genade. Dat is een nieuw geboren kind, die wordt niet meer in Adam gerekend, maar in Christus. Die is voor God rein, heilig, rechtvaardig. Daar mankeert voor God niets meer aan. Want u weet wel, het is òf verdoemelijk òf rechtvaardig.

Daar is geen tussenstand. 't Is niet zo, dat je kinderen van God hebt die eigenlijk zo'n beetje tussen rechtvaardigen en goddelozen in staan. Ze zijn nog wel niet rechtvaardig, maar ze zullen er nog wel komen. Dat bestaat niet, dat is onbijbels. We zijn òf goddeloos òf we zijn rechtvaardig. Zijn we in onszelf, dan zijn we goddeloos, zijn we in Christus, dan zijn we rechtvaardig. En die God rechtvaardigt, die geeft Hij ook Zijn Geest tot heiligmaking. Rechtvaardigmaking en heiligmaking zijn ten nauwste op elkaar betrokken. Het één is nooit zonder het ander. Die Christus koopt met Zijn bloed, die Hij vrij maakt, die geeft Hij ook Zijn Geest en die vernieuwt Hij naar Zijn evenbeeld, staat er. Hij maakt dus vrij, maar Hij maakt ook nieuw. Hij verbreekt de werken des satans. Niet alleen in deze wereld, maar ook in het hart van Zijn kinderen. Het is te eng gedacht van Christus' arbeid, als u alleen maar weet, dat Hij in de wereld gekomen is om zielen te verlossen, om mensen in de hemel te brengen. Hij is in de wereld gekomen om het verloren werk, het geschonden werk, het verdorven werk weer te helen. Zijn naam is Heiland, Heler. En dat helen betekent ontzettend veel meer dan alleen maar te zorgen dat, wanneer Zijn kinderen sterven, zij een plaats krijgen in de hemel. Dat is ook ontzaglijk groot, maar daarmee is het verlossingswerk niet uitgeput, niet aan z'n eind gebracht. Hij is gekomen om de werken des satans te verbreken.

Deze wereld zal weer een plaats worden, waarop gezongen zal worden van de wegen des Heeren, waarop gerechtigheid en vrede elkaar zullen ontmoeten. En de waarheid met een kus van het recht begroet zal worden. Daar zal God voor zorgen. Heel deze wereld zal weer een paradijs worden. Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad, zij die Zijn naam beminnen erfelijk wonen. Als straks de satan met eeuwige banden onder de duisternis is geworpen, in de poel die brandt van vuur en sulfer, dan zal het werk van Jezus Christus volmaakt zijn. Dan zal er op deze aarde geen rouw en geen leed en geen moeite meer zijn. Dat is Christus begonnen te werken, toen Hij Zijn Heilige Geest op deze wereld heeft uitgestort. Toen is in beginsel vervuld, wat Jesaja zegt: dat de wolf met het lam verkeren zal en de luipaard bij de geitebok zal nederliggen. Toen is het begonnen, waar de engelen van gezongen hebben: Ere voor God en vrede op aarde. Het verlossingswerk van Christus behelst veel meer, dan alleen de verlossing van de ziel. Het ganse schepsel zucht en is in barensnood. Straks zal die nieuwe schepping baden in de lichtglans van Gods vriendelijk aangezicht. Dan zullen de uitverkorenen, op die nieuwe schepping, ademen zonder zonden. Dat wordt nu in beginsel voltrokken. Daartoe heeft Hij Zijn Geest gezonden en daartoe heeft Hij ons verlost.

Maar daartoe vernieuwt Hij ons ook. Daartoe heeft Hij ons de schuld vergeven, maar in de weg van heiligmaking neemt Hij ook de smet van de

zonde weg. Christus is onze rechtvaardigmaking, maar Christus is ook onze heiligmaking. Daartoe moeten we Hem dan ook benodigen. Maar we moeten net zo goed bidden om verlost te worden van de boze, als om vergeving van onze zonden te mogen ontvangen. O, laat ons daar aan denken. Ik weet wel, er is ook een bepaalde dankbaarheid die zelfs de kinderen der wereld aangenaam is, die sympathiek is in deze wereld, maar dat is ten diepste een dankbaarheid uit de mens, vóór de mens, en ten diepste òm de mens. Dat is altijd weer een dankbaarheid waar ik zelf loon op hoop te ontvangen. Daarom is de echte dankbaarheid iets vreemds in deze wereld. Dat er mensen zijn, die Gode dankbaar begeren te leven, al zou er geen hemel zijn en al zou er geen hel zijn. De natuurlijke mens kan nu eenmaal niet begrijpen, dat je God lief kan hebben alleen om God. Toch is het zo. Wanneer we vrijgekocht zijn door Jezus' bloed, dan zijn we aanvankelijk weer tot onze bestemming gekomen. Dan zijn we weer kinderen van God geworden. Dan gaan we weer leven, zoals God het wil. 't Is de eerste kreet van het door God ontdekte hart: Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal? Om zalig te worden? Nee, dat is farizeïstisch. Maar: Heere nu wil ik voor U gaan leven, U bent het zo waardig, ik zie zoveel grootheid en heerlijkheid in U. Heere al zou er geen hel zijn, dan zal ik toch niet langer in de zonden willen leven, dan zal ik toch niet langer van mezelf willen zijn.

Heere dit is juist mijn hoop, dat ik niet meer van mezelf ben, maar dat Gij mij tot Uw kind uitkiest en dat ik weer doen mag wat U behaagt, o God. Daar hebt u het en daaraan kunt u het ook weten of ge door Christus verlost en door Zijn Geest in beginsel vernieuwd zijt. Dat is de levenskreet van het wedergeboren hart. Dat is de eerste levenskreet van het pas geboren kind: Heere, wat moet ik doen, zegt Gij het maar. Tot nu toe hebben we ons eigen leven uitgestippeld en onze eigen weg recht gemaakt. Maar nu zeggen we: Heere, ik ben verdwaald; ik zit in de ellende, ik kom er nooit meer uit, deze weg loopt dood. O, Heere vat Gij mijn hand, neem mij aan tot Uw erfdeel. Kom Gij in mijn hart, in mijn huis, want wij liggen in onze zonden, wij weten de weg niet meer. Kom geliefden, is dat ook de nood van uw hart? Dan zal het u niet aan de leiding van de Heilige Geest ontbreken. Dan zal de Heere u bij de hand vatten, want dat heeft Hij beloofd. Hij zal leiden het zacht gemoed in het effen recht des Heeren. En een verbroken zondaar heeft een zacht gemoed. Die is niet meer opstandig, niet meer toornig, voor die heeft God het niet meer gedaan en voor die hebben de mensen het ook niet gedaan, die hebben het zelf gedaan. En nu zegt de Heere: Ik zal leiden het zacht gemoed in het effen recht des Heeren, wie Hem nederig valt te voet, die zal van Hem zijn wegen leren. Daar zal de Heere voor zorgen.

Opdat we, staat er, opdat we met ons ganse leven Gode dankbaarheid voor Zijn weldaden bewijzen en Hij door ons geprezen worde. Daar gaat het om. Hiertoe heb Ik ze Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen. En weer voor God gaan leven. Ach, wat zitten we er vaak naast, wat zijn we vaak veel meer bekommerd over onze ziel, dan over Gods lof. Dat is niet goed geliefden. O,

zeker het is noodzakelijk, dat we ook bekommerd zijn over de zaligheid van onze ziel. O, het is verre te verkiezen boven dat onbezorgde werelds leven; maar daar is toch iets veel meer en veel hoger dan alleen bekommerd te zijn om de zaligheid van de ziel. Ja, ik durf te zeggen: Het ware werk der genade is niet in u verheerlijkt, als u alleen maar bekommerd bent over uw eigen ziel. Want de Heilige Geest leert ons van stonde aan Gode te leven. Die richt de blik van ons geloofsoog weer op God en op Zijn dienst, opdat we Gode dankbaarheid voor Zijn weldaden bewijzen.

En zeg het zelf, wat verbreekt het hart meer dan de weldaden des Heeren? Wat bindt het hart meer aan God dan de beloftenissen van Zijn eeuwig Evangelie? Wat doet ons hartelijker in de geboden des Heeren wandelen dan het gezicht op Zijn vergevende liefde in het offer van Christus? O, wat de vloek van de wet niet vermag, wat de brand van de hel niet uitwerkt, dat werken Gods vriendelijke ogen en Gods milde handen in het hardste hart uit. Gode dankbaar voor Zijn weldaden. En naar mate dat we die weldaden Gods in ons leven zien en ze tellen, krijgen we ook steeds meer behoefte om niet meer onszelf te zijn en niet meer onze wil te doen en niet meer ons eigen leven te leven. Maar Gode dankbaar te zijn voor al Zijn weldaden, opdat Hij door ons geprezen worde. Daarna ook, dat elk bij zichzelf van z'n geloof uit de vruchten verzekerd zij. Ook daarom zijn de goede werken noodzakelijk. Er wordt hier onderscheid gemaakt tussen geloven en tussen de zekerheid hebben, dat ik geloof. Nu is dat een gevaarlijke onderscheiding, ik geef dat toe. Want in Zondag 7 vraag 21 hebben we juist gehoord dat het geloof inhoudt, een stellig weten.

Geloof zonder zekerheid, is niet het bijbelse geloof. Ik zeg, het is gevaarlijk, wanneer we geloof los gaan maken van zeker weten. Ik weet wel, dat er een tijd in de christelijke kerk geweest is, dat men in het bijzonder de nadruk gelegd heeft, op de zogenaamde kenmerken-theorie van het geloof. Dat kan ook zeer verdienstelijk werken, maar het kan ons ook op een dwaalspoor brengen. Wanneer we prediken of aan dringen om te geloven, dat ik geloof. Dan zegt men: men kan een gelovige zijn, maar daarmee ben je nog niet verzekerd van je heil, daar moet nog iets bij komen. Wat dan? Ik moet de kentekenen van een gelovige in m'n leven zien. En als ik dan die kentekenen zie, dan mag ik geloven, dat ik geloof. Kijk, dat klinkt wel aardig, maar om te geloven dat ik een gelovige ben, heb ik toch voor dat geloof ook weer een grond nodig. Want hoe kan ik nu met zekerheid weten, dat de kentekenen waar zijn? Dat mijn schreien naar God echt is en dat mijn hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van God echt is en dat mijn hopen op Gods genade echt is? Dan moet ik daar toch ook weer een grond voor hebben, begrijpt u?

En zo komen we op een weg terecht zonder eind. In het geloof zelf ligt zekerheid, Ik weet wel, niet elke geloofsdaad heeft de zelfde zekerheid. Daar is zwak geloof en dat heeft een zwakke zekerheid. Als u een zwak geloof hebt, dan is daar weinig zekerheid in. Oefent u meer geloof, sterker geloof,

dan is er in dat geloof ook sterkere, meerdere zekerheid. Maar goed, de catechismus heeft dit woord toch gebruikt en we mogen er winst mee doen, als we het dan maar goed gebruiken. Daar staat dus hier, dat elk bij zichzelf van z'n geloof uit de vruchten verzekerd zij. We begrijpen wel, waarom ze dat er in gezet hebben. In die dagen waarin de catechismus gemaakt is, zeiden de roomsen: Ja, bij jullie gaat het gemakkelijk. Jullie zeggen: Christus heeft voor ons betaald, we geloven in de Heere Jezus Christus en klaar is alles. Maar zo gaat het niet, nee, daar krijg je maar een goddeloos leven mee en een goddeloos christendom.

Dat is veel te gemakkelijk, dan zeg je straks; laten we de zonden maar doen, dan wordt de genade zo veel te meer. We krijgen het toch allemaal om niet, om Christus' wil. En daar tegen hebben de opstellers van de catechismus duidelijk willen waarschuwen en zij hebben naar het Woord van Jacobus gehandeld door te zeggen: ja, je kan wel zeggen, we zijn gelovigen, maar als dat niet in uw werken openbaar komt, dan is uw geloof ijdel. Dan hebt u geen echt geloof. Daarom staat er ook: als u geloof hebt, dan zijn er ook vruchten en dan kunt u ook uit die vruchten van de oprechtheid van uw geloof verzekerd zijn. Want, dat is ook waar, daar is toch een bepaalde wisselwerking, ook in het leven der gelovigen. Als het niet goed staat met het leven der heiligmaking in ons hart, dan staat het ook nooit goed met de verzekering, nooit! We kunnen dan soms wel veel klaarmaken met onze mond, maar met ons hart leven we in een schrijnend gemis. Als onze wandel slordig is, als we het niet nauw nemen met het Gode dankbaarheid bewijzen voor al Zijn weldaden, dan verflauwt en verwelkt ons geestelijk leven. Als er geen vruchten des geloofs in ons leven zijn, missen we ook de blijdschap van het geloof. Want naarmate er vruchten des geloofs zijn, die uit ons geloof voortkomen, komt er ook blijdschap des geloofs in ons hart.

In dat mooie boekje van Gray, over "de geestelijke strijd en de geestelijke vergenoeging", zegt hij: Het is een groter zaligheid en een veel inniger vreugde één zonde te doden door de Geest van Christus, dan jarenlang de zonde te genieten. Dat is waar, want achter het genieten van de zonde steekt de bittere angel van de smart van de dood. Want zonde is ongerechtigheid en ongerechtigheid is sterven. Maar het doden van de zonde, dat is het eeuwige leven. Dus daar is een wisselwerking tussen het dragen van vruchten en het verzekerd zijn van de oprechtheid van het geloof. En ook daarom, ten opzichte van onszelf, voor onze blijdschap, en onze vrede, hebben we nodig vruchten te dragen, vruchten van geloof en van bekering waardig. Vruchten, die in de Bijbel genoemd worden: geloof, liefde, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, matigheid. Vruchten van het geloof zijn ook werkzaamheden van het geloof. 't Geloof zelf als een vrucht van het geloof, en de hoop als een vrucht van de hoop. Dan baart geloof geloof, dan baart de hoop hoop, dan baart liefde liefde en zo wassen we op in de kennis en in de genade van de Heere Jezus Christus. En tenslotte, dat door onzen Godzaligen wandel onze naasten ook voor Christus gewonnen worden.

Zingen we eerst nog van Psalm 101 vers 1 en 2.

Ja, gelooft u niet geliefden, dat onze naasten voor Christus gewonnen worden als zij in al ons huisbeleid zien de oprechtheid? Als ze in ons leven zien, dat we een beter vaderland zoeken, terwijl zij geen uitweg zien in dagen van smart en rouw, van tegenheen en droefenis? Dat wij vaststaan op het Woord des Heeren: Ik zal u leiden naar Mijn raad? Wat moet de wereld van ons denken, als we net zo hard klagen en kermen als de kinderen der wereld, als dure tijden komen, als tegenheden komen? Jongens, mannen, wat moeten de heidenen, wat moeten de ongelovigen van de kerk van Christus denken, wanneer ge nooit eens durft te roemen in verdrukking. Wanneer u nooit eens uw betrouwen op de Heere durft uitspreken, of met uw leven durft belijden, dat ge uw hoop op God stelt? Wat een ongekende kracht gaat er van een christelijk leven uit. Net zo goed, als er van een slordig onchristelijk leven een negatieve kracht uit gaat. en het christendom en daarmee Christus Zelf verdacht gemaakt wordt in de ogen van de wereld, die God niet kent. En dan staat er: en dat door onzen Godzaligen wandel onze naasten ook voor Christus gewonnen worden.

Denk er om, het komt niet in de eerste plaats aan op praatjes. Het komt op praatjes helemaal niet aan. Het komt aan op een Godzalige wandel. Hoort u, dat wil zeggen, een leven vervuld van God, van Zijn genade, van Zijn oordeel en van Zijn barmhartigheid. Dat de wereld aan ons ziet, dat we de zonde vrezen om Gods wil. Dat de wereld aan ons ziet dat we een ander vaderland zoeken. God liefhebben om God, al zouden we schade lijden, al zouden we ongelijk moeten ondergaan in deze wereld. Waarom, zegt de Heere, lijdt ge dan niet liever schade? Waarom lijdt ge dan niet liever ongelijk? Heb Ik niet beloofd, dat alles wat ge om Mijntwil in deze wereld vaarwel zult zeggen, u honderdvoudig zal worden weder-geschonken en in het toekomende het eeuwige leven? Ach, misgun de arme wereldling geen goud. Hij kan straks in z'n sterven niets meenemen. Terwijl gij opgaat tot Gods altaren om de erfenis in bezit te nemen, daalt de rijkaard zonder God, in de plaats waar hij smeekt, zonder verhoord te worden: Vader Abraham, zend Lazarus dat hij het uiterste van zijn vinger in het water dope en verkoele mijn tong, want ik lijd smarten in deze vlam. Christus heeft niet op Zijn recht gestaan, gij moet het ook niet doen. Hij heeft het overgegeven in de hand Zijns Vaders, Die naar een rechte maat zal oordelen en draagt Hij nu de kroon niet, gezeten in de troon Zijns Vaders? Zo zal Hij ook ons kronen als we een weinig tijds met Hem geleden hebben. Zijn beeltenis dragen, betekent van de aarde verworpen worden, dat betekent smaadheid lijden om Christus' wil. Dat betekent kruis-dragen, zoals Hij het kruis gedragen heeft. Jongens en meisjes als je op school meehuppelt, ik bedoel die scholen waar men niet rekent met God en Zijn dienst, als je mee huppelt met je vriendjes en met je vriendinnetjes, als je leven wilt, zoals zij leven en vrolijk wilt zijn in de wereld, zoals zij vrolijk zijn in de wereld, dan

heb je geen kruis, dan heb je geen smart. Dan mag je je nog wel van de Gereformeerde Gemeente noemen, als je maar niet leeft als een volgeling van Christus.

Maar als je leven wilt zoals Christus het van je vraagt, omdat Hij gezegd heeft, Ik ben de Heere uw God, die u uit Egypteland uit het diensthuis uitgeleid hebt, daarom zult ge geen andere goden nevens Mij dienen; ik zeg: als u daarmee ernst maakt dan zult u van allen veracht worden om Christus' wil. Maar ik geef u de verzekering, dat hier in dit leven reeds, het loon dat de Heere uw God geeft aan hen die Hem voor de mensen belijden, ruimschoots opweegt tegen die vreugde der wereld, die je smaken zal, wanneer je Hem verloochent. En dat geldt niet alleen voor de jongens en de meisjes, dat geldt ook voor de ouders en voor de ouden, op elke plaats waar de Heere ons gesteld heeft.

Opdat onzen naasten voor Christus gewonnen worden.

Het gewone middel, om onze naaste voor Christus te winnen, is de prediking van het Evangelie, maar daarbij heeft de Heere ook al Zijn kinderen tot getuigen geroepen in deze wereld. Niet alleen maar hier of daar een dominee of een zendeling, maar al Zijn kinderen. Gij zijt Mijn getuigen zegt Hij, dat Ik God ben. Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen, zegt Jezus, opdat ze uw goede werken mogen zien. En u zullen prijzen als brave mensen? Nee, maar uw Vader Die in de hemelen is, zullen verheerlijken. Daar komt het op aan en dat moet ook het streven van uw leven zijn, dat men uit uw godvruchtig leven uw Vader verheerlijken zal. Dat men zeggen zal: die mens, die heeft toch een God in de hemel. Die zorgt voor hem, aan die is Hij trouw. Een wondere God. Opdat zo hun hart geneigd worde en ze door uw christelijke wandel voor Hem gewonnen worde.

Tenslotte, kunnen degenen, die niet christelijk leven, de onkuisen, de afgoden dienaars, de echtbrekers, de dieven, de gierigaards, de dronkaards, de lasteraars, de rovers of dergelijke, kunnen die het koninkrijk Gods dan niet beërven? Kunnen die niet zalig worden, die in hun goddeloos ondankbaar leven voortgaande zich tot God niet bekeren? En dan staat er heel duidelijk; In generlei wijze. Geen sprake van. Wat de mensen ook zeggen, wat de kerken ook zeggen, wat de dominees ook zeggen. De Schrift zegt, God zegt, Christus zegt, dat die, die in hun goddeloos ondankbaar leven voortgaan en zich tot God niet bekeren, op generlei wijze kunnen zalig worden. Let op, hier staat niet dat geen onkuise, geen afgodendienaar, geen echtbreker, geen gierigaard, geen rover zalig kan worden, dat staat er niet. Maar er staat dat zulke mensen niet zullen kunnen zalig worden, indien ze in hun goddeloos, ondankbaar leven voortgaan en zich tot God niet bekeren.

O, zeker, dieven, hoereerders, onkuisen, dronkaards, lasteraars, rovers, ze kunnen zalig worden. Ook gij, wie ge ook zijt, al waren al deze zonden in uw ziel samen-gebonden. Al was ge belast met al de zonden en met honderd meer als dat hier in het antwoord van vraag 87 genoemd worden, dan kunt ge toch zalig worden. Maar, dan in een weg van de waarachtige bekering. Dan in een

weg van het breken met de zonden. Dan niet voortgaan in uw goddeloos ondankbaar leven. Dan er vandaag nog mee stoppen, nu, onder deze preek. Dan de Heere de hand geven en komen tot Zijn heiligdom. Dan uw verloren leven aan Zijn voeten leggen, op dit ogenblik. Heden zo gij Zijn stem hoort, met een ernstig voornemen u tot God bekeren. Nú, éér het te laat is. Eér ge dit Godshuis verlaat, voor het aangezicht van de Heere plechtig zweren, dat ge de wereld en de zonde vaarwel zult zeggen en dat ge voortaan leunen zult met uw ganse ziel op Gods genade. En Jezus zal geen Zaligmaker zijn indien Hij u onbekeerd dit Godshuis verlaten liet. Hij zou Zijn Naam verloochen, indien Hij u heden niet tot een ander leven brengt. Want daartoe zegt Hij, ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik zondaren zaligmaken zou.

Dus ge zijt voor God niet te slecht, maar als ge zo voortgaat en het er maar op aan laat komen en zegt: God moet het doen en we zullen wel zien, waar het terecht komt, dan zult ge op generlei wijze het koninkrijk der hemelen binnenkomen. Niet door de noorderpoort en niet door de zuiderpoort. Dan zult ge straks, al zoudt ge het met "Onkunde" uit Bunyans Christenreis brengen tot aan de hemelpoort, de engelen op uw weg vinden en die zullen u vragen naar uw bewijzen. En als ge daarnaar zoeken zult, zult ge die niet vinden. Dan zal de koning zeggen: Dezen, die niet gewild hebben, dat ik ze wassen zou van hun ongerechtigheid, die in hun ondankbaar, goddeloos leven wilden voortleven, Ik ken ze niet, bindt ze aan handen en voeten en werpt ze in de buitenste duisternis. Daar zal weinig zijn en knersing der tanden.

Kies dan heden, wie gij dienen zult; Is de Heere God, valt Hem te voet, is Baäl God, zijt ge uw eigen god, dient dan uzelf, maar ik reis niet met u mee. Dient dan uzelf, maar ge zult in de rampzaligheid terecht komen. Ge zult daar terecht komen, waar ge eeuwig uw tong zult kauwen en handenwringend zult uitroepen; O, had ik! Had ik me op die zondagavond onder de prediking van Zondag 32 toen Jezus zei, dat de grootste der zondaren bij Hem welkom is, had ik me op die ure, onder die woorden tot Hem bekeerd! Dan is het te laat. Kom, terwijl gij dan Zijn stem hoort, verhard uw hart niet, want Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde, tot in der eeuwigheid. En die tot Hem komt, die zal Hij geenszins uitwerpen. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.